

samtykket heri – skal forelægges for Justitsministeriet. Det drejer sig f.eks. om tilfælde, hvor sagen angår en dansk statsborger eller en politisk lovovertrædelse.

Når der er truffet bestemmelse om udlevering, skal denne snarest muligt iværksættes, jf. § 14. Med henblik på at sikre udleveringens gennemførelse kan de retsmidler, der er nævnt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling, anvendes, såfremt handlinger svarende til den, for hvilken udlevering er begæret, efter dansk ret kunne medføre højere straf end bøde eller fængsel i 4 måneder. Det vil sige, at der gælder et krav om dobbelt strafbarhed. Den pågældende kan dog altid anholdes i indtil 24 timer.

Efter § 15 kan det i forbindelse med en beslutning om udlevering bestemmes, at genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen, med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har begæret udlevering.

2.3.2. Den europæiske arrestordre

Udleveringslovens kapitel 3 a indeholder regler om behandlingen af sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union på grundlag af en europæisk arrestordre.

Efter § 18 a, stk. 1, skal den europæiske arrestordre indeholde oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser, samt oplysning om, hvorvidt der er truffet beslutning om anholdelse eller fængsling, eller om der er afsagt dom.

Efter § 18 a, stk. 2, skal en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på udlevering til *strafforfølgning*, tillige indeholde oplysning om strafferammen i den pågældende medlemsstat for den lovovertrædelse, som arrestordren vedrører. Disse oplysninger er nødvendige med henblik på at vurdere, om betingelserne for udlevering i § 10 a, stk. 1 og 2, er opfyldt, herunder om udlevering forudsætter, at handlingen ligeledes er strafbar efter dansk ret (dobbelt strafbarhed), jf. pkt. 2.2.2 ovenfor.

Hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på udlevering til *straffuldbyrdelse*, fremgår det af § 18 a, stk. 3, at arrestordren tillige skal indeholde oplysning om en eventuel idømt straf eller anden lignende retsfølge. Det kan derimod ikke – som efter den nordiske udleveringslovs § 8, stk. 3 – kræves, at der sammen med en arrestordre sker samtidig fremsendelse af selve den beslutning om anholdelse, fængsling eller den dom, der danner grundlag for den europæiske arrestordre.

Efter § 18 b, stk. 1, skal justitsministeren – medmindre den europæiske arrestordre kan afvises allerede på det foreliggende grundlag, f.eks. fordi den handling, som arrestordren vedrører, efter lovgivningen i den anmodende EU-medlemsstat ikke kan medføre fængsel i mindst 1 år – sende arrestordren til politiet på det sted, hvor den, som søges udleveret, opholder sig. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. For denne undersøgelse gælder bestemmelserne i retsplejelovens 4. bog med de fornødne lempelser – dvs. reglerne om fremgangsmåden ved undersøgelsen samt reglerne om erstatning for uberettiget anholdelse og fængsling.

Efter § 18 b, stk. 2, 1. pkt., kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling, anvendes med henblik på at fremme politiets undersøgelse af sagen og sikre udleveringen, såfremt den europæiske arrestordre er udstedt for en lovovertrædelse, der kan medføre udlevering efter reglerne i udleveringslovens kapitel 2 a. Bestemmelsen indebærer, at den person, som den europæiske arrestordre vedrører, kan anholdes og varetægtsfængsles for ethvert forhold, som kan medføre udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre.

Herudover følger det af § 18 b, stk. 2, 2. pkt., at de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningskridt kan anvendes i samme omfang, som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Det vil sige, at der gælder et krav om dobbelt strafbarhed.

Efter § 18 b, stk. 3, jf. § 14, skal der, når der iværksættes politiundersøgelse i en udleveringssag, som udgangspunkt beskikkes forsvarer for den, som søges udleveret.

Efter § 18 b, stk. 4, 1. pkt., skal spørgsmålet om udlevering forelægges for justitsministeren til afgørelse.

Efter § 18 b, stk. 4, 2. pkt., finder bestemmelserne i § 15, stk. 2, og § 16 tilsvarende anvendelse i sager om udlevering i medfør af en europæisk arrestordre. Dette indebærer, at der samtidig med underretning til en person om beslutningen om, at den pågældende skal udleveres, skal oplyses om adgangen til domstolsprøvelse og om fristen herfor, jf. § 15, stk. 2. Den pågældende kan herefter forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om beslutningens lovlighed for retten på det sted, hvor vedkommende opholder sig, jf. § 16. Sådant anmodning skal som udgangspunkt fremsættes inden 3 dage efter, at beslutningen om udlevering er